

4/5 17

Pro Patria

Krigsskuespil

i 5 Akter

70 Afdl.

Optaget af

Nordisk

Films Co.

4 Maj 1912

Nordisk Films Compagni

har her udsendt en af sine sikre
Træffere.

„Pro Patria“ er iscenesat med stor
Dygtighed; de imponerende Krigs-
scener er fremstillet med en gri-
bende Realisme, og Valdemar
Psilander har som den kække
Løjtnant Erich von Wimpfen en af
sine bedste Roller.

Publikums Begejstring og Sympati
vil følge ham, naar han udfører
sin heltmodige Bedrift og ved
sin Kløgt og sit Mod bliver Aarsag
til sit Fædrelands Sejr.

PERSONERNE:

Overgeneral von Wimpfen:

Hr. Carl Lauritzen.

Løjtnant Erich von Wimpfen, hans Søn:

Hr. Valdemar Psilander.

Elsa, hans Datter: Frk. Alma Hinding.

Løjtnant Alexis v. Kirkhowen, Militær-
attache, forlovet med Elsa:

Hr. Gunnar Sommerfeldt.

Løjtnant Rudolph Swaiz:

Hr. Aage Hertel.

AFDELINGERNE

1. Elsa v. Wimpfen og hendes Forlovede.
2. Overgeneralen og hans Søn.
3. Krigen er erklæret.
4. „De og jeg er fra nu af Fjender, og jeg forbyder Dem at se min Datter oftere“.
5. Alexis gør sig rede til at rejse hjem og tjene sit Fædreland.
6. En tung Afsked.
7. Brevduen.
8. „Lad denne bringe mig Bud, hvis noget skulde hænde dig“.
9. Generalen og hans Søn hyldes af Folkemængden.
10. Paa Balkonen.
11. „Mens du og Erich er i Felten, vil jeg tjene Fædrelandet som Sygeplejerske“.
12. „Farvel, lille Søster“.
13. „Skulde du se Alexis, saa hils ham“.
14. Tropperne drager af Sted.
15. I Skyttegravene.
16. I Overgeneral v. Wimpfens Telt.
17. En Faneindvielse fastsættes til næste Dag.
18. Løjtnant Swaiz har Kommandoen over Batteri Nr. 5, i hvilket Faneindvielsen skal finde Sted.
19. Landsforræderen.
20. Hos den fjendtlige Øverstkommanderende.
21. „Naar Kanonen eksploderer, er det belejlige Øjeblik inde for et Stormangreb“.
22. Alexis oprøres over det nedrige Forræderi.

23. „Han er Elsas Fader — — men Fædrelandets Fjende“.
24. Kærligheden sejrer.
25. Elsa faar Bud med Brevduen.
26. Hun iler for at redde sin Fader og Broder.
27. Faneindvielsen i Overværelse af den samlede Generalstab.
28. Automobilten slipper gennem Forposterne.
29. „Skynd dig, Erich, Fa'rs Liv er i Fare“.
30. „Telefonen er afbrudt — jeg maa selv af Sted“.
31. Paa Vej til Batteri Nr. 5.
32. Løjtnant Swaiz lader Kanonen eksplodere.
33. Forræderen flygter.
34. Fader, vi er forraadte — Fjenden er nær.
35. Angrebet kommer ikke overraskende og bliver derfor tilbageslaaet.
36. Kun én Skyttegrav er endnu besat af Fjenden.
37. „Den skal og maa tages“.
38. Erich stormer frem i Spidsen for Soldaterne.
39. Et Møde.
40. Alexis falder om med Fanen krampagtig krystet til sit Bryst.
41. Efter Slaget.
42. Elsa arbejder i Feltlazarettet.
43. „Har du set Alexis?“
44. „Jeg har set ham, og jeg tror, han er falden“.
45. „Lad os forsøge at finde ham!“
46. Elsa og Broderen leder paa den forladte Slagmark“.
47. Saarede Fanger.
48. Krigens Grusomhed.
49. „Dér er han!“
50. Under Elsas Pleje føles Fangenskabets let.
51. Overgeneral v. Wimpfen vil forfølge sin Sejr.
52. „Vi maa absolut erobre dette Fort“.

53. Erichs Plan.
  54. Et farligt Forehavende.
  55. Gennem Pigtraadshegnet.
  56. Under Broen, mens Vagten passerer.
  57. Inde i Fortet paalægger den fjendtlige General sine Soldater at kæmpe til sidste Mand.
  58. „Der er intet Held ved en Forræder. Gaa Deres Vej!“
  59. En Granat sprænger Broen og dræber Vagten.
  60. Inde i Fortet.
  61. Erichs Møde med Forræderen.
  62. „Tag denne og jag den i mit Bryst“.
  63. Erich antænder Fortets Ammunitionslager.
  64. Eksplosionen.
  65. Fortet besættes og den fjendtlige General tages til Fange med sin Stab.
  66. Forræderens Død.
  67. Erich har ved et Under undgaaet Døden og bliver hædret af Fyrsten for sin Heltedaa.
  68. Efter at Freden er sluttet.
  69. Overgeneralen erfarer, at det var Alexis, som frelste hans Liv.
  70. Elsa og Alexis faar hans Samtykke.
-

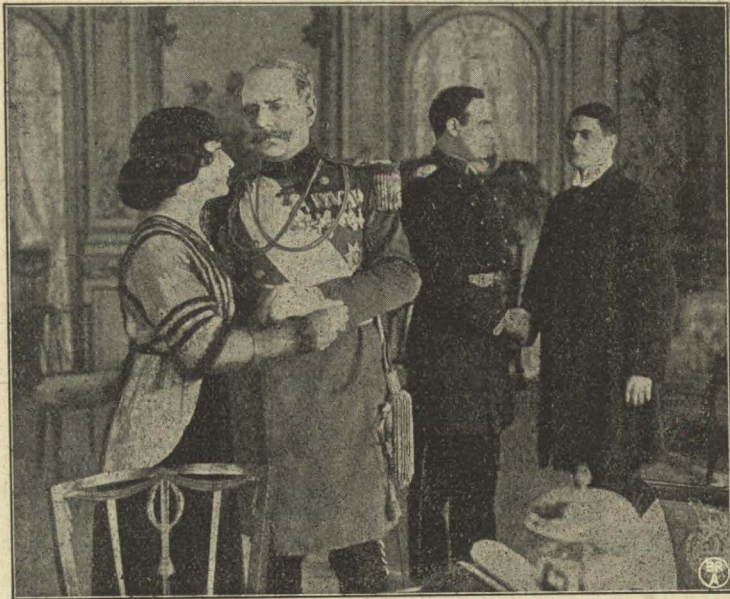
Pro Patria.

Som et Lyn fra en klar Himmel kommer Krigserklæringen, og de to Nabostater, som hidtil har staaet i et venkabeligt Forhold til hverandre, er nu fjendtlige Magter.

Overgeneral v. Wimpfens Datter, Elsa, er, da Krigen udbryder, forlovet med Løjtnant Alexis von Kirkowen, der er ansat som Militærattache ved Nabostatens Gesandtskab. Overgeneral v. Wimpfen lader da den unge Mand vide, at siden de nu er Fjender, maa han afbryde sin Omgang med Datteren. Løjtnant Alexis rejser hjem til sit Fædreland, men inden han rejser, lover de to hinanden evig Troskab, og Elsa giver ham en Brevdue, for at han ved Hjælp af den kan bringe hende Bud, hvis der skulde ske ham noget ondt.

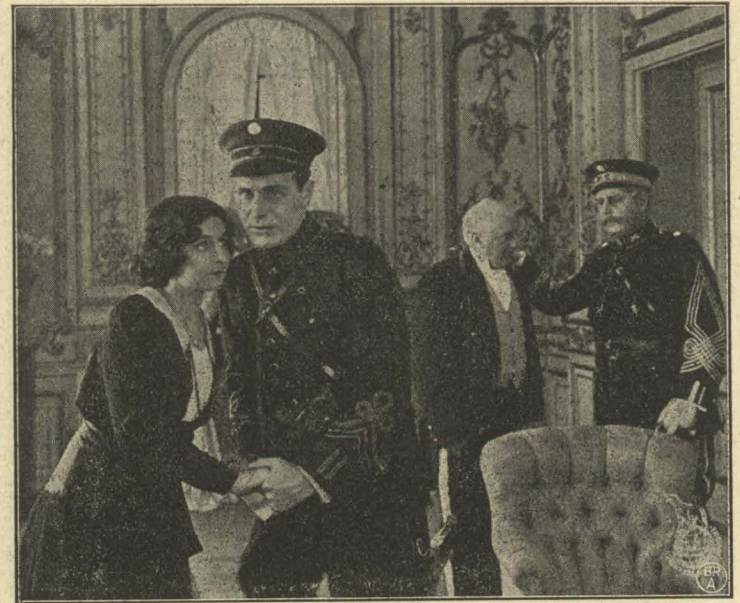
**Krigen er erklæret.
Den fremmede Militær-Attaché maa rejse.**

Allerede nogle Dage efter er Overgeneral v. Wimpfen og hans Søn, Løjtnant v. Wimpfen — en ung tapper Officer, som brænder af Begærlighed efter at udmærke sig — paa Vej til Fronten.

Erich faar, før han selv venter det, sit Ønske opfyldt.

* * *

I Overværelse af Overgeneral v. Wimpfen vil der i

Fædrelandet kalder —.

Batteri Nr. 5 finde en Faneindvielse Sted. Batteri Nr. 5 staar under Kommando af en Løjtnant Swaiz, som personlig er i Fjendens Tjeneste, og som — efter Aftale med den fjendtlige Generalkommando — vil lade en Kanon eksplodere under Faneindvielsen. Kanonsprængningen skal være Signalet for Fjenderne til at storme.

Tilfældigvis faar Løjtnant Alexis, der ligeledes er mødt under sit Lands Fane, Nys om denne modbydelige Plan.

Førræderen!

I hans Indre udkæmpes en haard Kamp mellem hans Pligtfølelse og hans Kærlighed til Elsa. Han oprøres over Swaiz' gemene Anslag og bestemmer sig tilsidst til at søge at forhindre dette slyngelagtige Attentat mod Elsas Fader.

Brevduen bringer i Løbet af nogle faa Timer den elskede Bud om den Fare, Overgeneral v. Wimpfen befinder sig i.

Saa hurtigt et Automobil kan køre, skynder hun sig

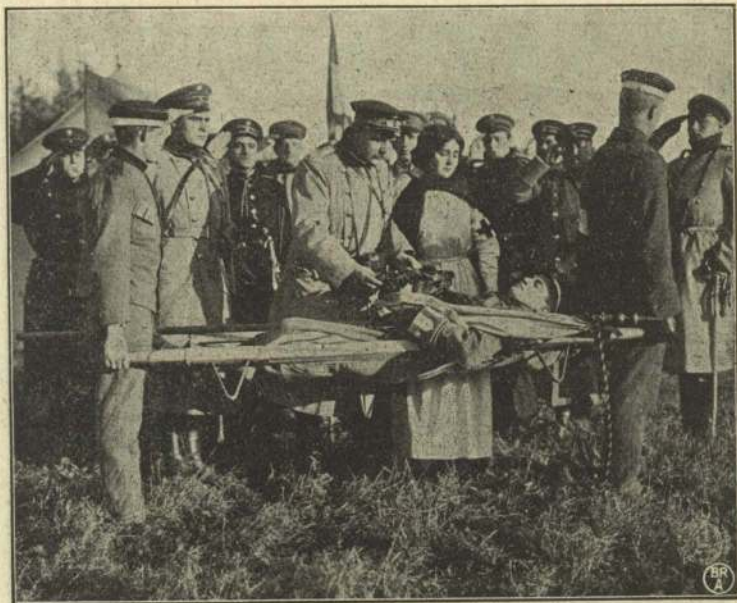

Det store Angreb.

ud til Lejren, faar fat i Broderen, Erich, og paalægger ham at frelse deres Fader.

Han sprænger afsted til Hest og kommer i alleryderste Øjeblik, men dog tidsnok til, at Overgeneralen og hele hans Stab kan naa at kaste sig næsegrus mod Jorden. Eksplosionen sker, men saavel General v. Wimpfen som hans Officerer slipper derfra med Livet og kan organisere Forsvaret mod det Angreb, som Fjenden øjeblikkelig foretager.

Honnør for Fjenden!

Resultatet bliver, at Forsvarerne hurtig gaar over til at være de angribende; en for en erobres de fjendtlige Skyttegrave — til sidst er kun een tilbage; den forsvares af Løjtnant Alexis og hans Deling, men ogsaa den maa omsider bukke under for et voldsomt Bajonetangreb under Ledelse af Løjtnant v. Wimpfen.

Et Øjeblik staar de to fordums Venner og Svogre Ansigt til Ansigt. Men kun et Øjeblik. — Erich stormer

Under Pigtraadshegnet.

videre frem, og i næste Sekund falder Alexis om . . . I Faldet kryster han Fanen til sit Bryst.

Til sin Søster, der har bestemt sig til at gøre Gavn som Sygeplejerske, og som gør Tjeneste i en til Lazaret om-dannet Lade i Slagmarkens umiddelbare Nærhed, fortæller Erich om sit Møde med Alexis, og sammen vandrer Broder og Søster efter Slaget ud paa Valpladsen, hvor det virkelig lykkes dem at finde Alexis. Det viser sig snart, at hans

Tapperheds-Medaljen.

Saar heldigvis ikke er farligere, end at han efter at være kommen under Elsas kyndige Pleje ganske snart genvinder sit Helbred.

* * *

Den fjendtlige General har imidlertid med Resterne af sin Hær maattet trække sig tilbage til et nærliggende Fort, som danner det sidste Støttepunkt for hans Defensiv.

Generalens Palæ som Lazaret.

Dette Fort gælder det om at erobre.

Erich melder sig som frivillig. Han har en Plan, og han beder blot om Lov til at maatte handle paa egen Haand.

Han faar Tilladelsen, og under Udfoldelsen af stort Mod og Kløgt skaffer han sig Vej til Fortets Indre. Med sand Dødsforagt sætter han Ild paa Krudtmagasinet, der springer i Luften og begraver ham under Ruinerne.

Men Formaalet med hans Ekspedition er naaet. Uden

Sværdslag kan hans Landsmænd rykke ind i Fortet, hvis Kommandant maa overgive sig med hele sin Styrke.

* * *

Som ved et Under er Erich undgaaet Døden, og saaledes kan, da Fredens Dage atter oprinder, Overgeneral v. Wimpfen samles med sine to Børn — og med Alexis, hvem han nu byder velkommen som sin Svigersøn.

“PRO PATRIA”

OR

“IN DEFENSE OF THE NATION”

By FR. MAGNUSSEN

FEATURING THE DISTINGUISHED
≡ FILM IDOL ≡
Valdemar Psilander

A MASTER PRODUCTION OF WAR
≡ AND ROMANCE ≡
IN FIVE PARTS

GREAT NORTHERN FILM COMPANY :: 110 West 40th Street, New York, N. Y.

"PRO PATRIA"

"PRO PATRIA" OR "IN DEFENSE OF THE NATION"

Featuring the Distinguished Screen Idol of Two Continents

V. PSILANDER

IN A MASTER PRODUCTION IN FIVE PARTS.

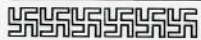
**VERY WORK OF GENIUS IS TINCTURED BY THE FEELINGS,
AND OFTEN ORIGINATES IN THE EVENTS OF THE TIMES."**

So said Disraeli, the great English statesman, whose words are peculiarly appropriate to the Great Northern Film Company's latest war-drama of the above title. From every aspect "PRO PATRIA" is the product of a genius, whose inspiration sprung from the concurrent conflict, which is embroiling the entire Eastern Hemisphere. Of several successful and meritorious war-dramas produced by the Great Northern, "Pro Patria" is the most superb, owing to the reason that the company is not content to rest on its laurels, but is ever striving to surpass itself.

From the lurid back-ground of warfare projects, in high relief, the delicate ingredient of romance; into the cheerful, conventional atmosphere of social life the sinister element of war is thrust like a lightning-flash; out of the dust and ashes of the devastating scourge arises Phoenix-like the harmony and beauty of peace and happiness. A tremendous number of soldiers, horses and cannon are engaged in furious combat. The air is so full of bursting missiles and dense volumes of smoke from the cannon-inferno, as to cause one to imagine one hears the shrieking shells and thunder of the batteries swell into one deafening roar. Seldom, if ever, does one see such immense crowds in photoplays, as occur in several scenes in "Pro Patria," such as the enormous, enthusiastic gathering before the Commander's residence following the declaration of war; or that which witnesses the entrainment of the troops for the front. The rousing bayonet meleés, the shelling and bombarding of fortresses are prone to distinctly impress the imagination with the magnitude and ferocity of real battles. Thrills, excitement and heart-interest are successfully combined in this powerful story of love and war, and it is executed with

V. PSILANDER

GREAT NORTHERN FILM COMPANY

overwhelming realism and dramatic force.

In point of photography, especially the magnificent perspectives, this presentment is a decided achievement, wonderously effective in its artistic realization, and upholds throughout the high standard of quality established by the Great Northern Film Company. It is obvious that a work of such scope and complexity requires for its successful conduct a high order of intelligence and executive ability.

Some noted players are included in the cast. Valdemar Psilander, who enjoys the reputation of being Europe's most dramatic and popular photoplay actor, and whose histrionic art is admired also on this side of the Atlantic, plays the part of Lieutenant Wells. He combines in himself all the qualities which individually possessed make other actors popular. His fascinating personality, strong magnetism, and polished technique make an association of talents which is rarely observed in one individual. The natural deduction from the foregoing is that Psilander immediately became the idol of filmdom. To the Great Northern Film Company belongs the credit for establishing, as a precedent, the custom of procuring stars of the legitimate stage for its productions. His premiere appearance in the United States, as well as his debut in Europe, was analogous to Caesar's conquest of Gaul: "Veni, Vidi, Vici."

A. Hertel is an actor of eminence and a most excellent exponent of the art of pantomime. His characterization of "Gar-El-Hama" is pleasantly remembered by American photoplay fans, and his portrayal of the traitor in this production is marked with his usual keen intelligence.

THE STORY

Eileen Wells is receiving a call from her fiance, Lieutenant Masters, when her father, General Wells, and her brother, Gordon, who is a Lieutenant, arrive bringing the startling news that war has been declared against their country by the government of Lieutenant Masters, who is the military attache to the embassy of the hostile country.

General Wells Dismisses his Daughter's Fiance, as he is Now Considered an Enemy

General Wells dismisses him from his house as he is now an enemy. Upon departing for his country, Lieutenant Masters returns to bid "farewell" to Eileen, and she gives him a carrier pigeon so that he may communicate with her. Before leaving for the scene of action the General and Gordon acquiesce to Eileen's desire to serve as a red-cross nurse. Amidst the cheers of frenzied throngs the troops entrain for the front.

An orderly brings to General Well's headquarters the announcement that the Prince will at two o'clock the next day present the colors to the 5th Battery. This Battery is under the command of Lieutenant Powell, who, acting as a tool for the enemy, steals over to the opposing forces to acquaint their commander with the presentation of the colors, and advises a surprise attack at that hour. The traitor quickly returns to his camp. In his own tent he constructs a bomb and places the deadly missile in a huge long-range cannon, timing the explosion for the hour of the Prince's presence.

Perceiving that there is a traitor in General Well's army, and realiz-

ing the grave danger that threatens his sweetheart's father, after a few moments deliberation his love for Eileen prevails over his duty to his country, Lieutenant Masters dispatches a note with the pigeon advising her that a traitor has given information of the color presentation, and that a sudden attack will take place at that hour. Eileen frantically speeds to the front in a motor car and, miraculously eluding the fusillade of the picket, she reaches her brother's camp and imparts to him the plot. Like a flash he mounts his horse and rides to the General's headquarters, arriving in the nick of time to save from the deadly explosion of the bomb the Prince, his father and the staff.

Forthwith a terrific battle ensues the enemy manifesting splendid heroism, unheeding the multitude of shrieking, bursting shells which mow down many of their number, fairly covering the battle field with dead and wounded. Gradually all the trenches fall into the hands of the advancing army, save the last one, which, under the command of Lieutenant Masters, offers a most obstinate resistance. The battalion of Lieutenant Wells soon overpowers it; a violent bayonet charge follows during which Lieutenant Wells witnesses Lieutenant Masters' fall. The enemy is repulsed from its position by Lieutenant Wells' forces and completely routed.

During the interim Eileen is nobly caring for the wounded soldiers in a field hospital, where her brother finds her and tells her how he saw Lieutenant Masters fall, firmly clasping his country's flag. Eileen, anxious to learn her sweetheart's fate, induces Gordon to accompany her to the battle field. After searching for some time they finally come

across Lieutenant Masters lying amongst the dead seriously wounded. They have him placed upon a stretcher and send him to their home, which had been converted into an emergency hospital.

Determined to drive the enemy from their last stronghold, Lieutenant Wells volunteers to blow up this fortress. Up and down snow covered mountains, through the intricacies of barbed-wire entanglements, and overcoming numerous obstacles he at last reaches the fortress. The

sentries guarding the entrance are killed by a bursting shell, whereupon the Lieutenant entering the court, comes face to face with Powell, who offers his sword to Wells that he may kill him. The latter rejecting the sword, ignites a bomb, the explosion of which shatters the powder magazine, killing and burying under the debris the traitor.

Accompanied by strains of martial music, the victorious army marches into the fortress and receives the surrender of the holding forces, thus consummating a complete victory.

Soon after General Wells has returned to his home the Prince comes to confer decorations upon him and his son for their heroism. Lieutenant Masters, now convalescing under the care of Eileen, obtains the consent of her

father to their marriage, and receives the praises of the Prince for his valiant services to the country.

The Explosion of the Huge, Long-Range Cannon

Press Comments

The Motion Picture News :

Recent developments have made war pictures more timely than ever, but such pictures must be good to meet with real success. "PRO PATRIA" is a film which, so far as one can judge from newspaper accounts, must depict military operations much as they have been during the past winter in Europe. There is a convincing atmosphere which makes many of the battle scenes and views of troops on the march seem to be portrayals of actual warfare.

Besides the ordinary element of a hero fighting for his country, the picture brings out the thought that each side has its brave men, and once the curse of war is over they can become friends in spite of what has passed. In this way the story suggests the popular Civil War situation of a Yankee officer and a Southern girl.

The scenic effects in the film are of unusual beauty and power. Broad rolling valleys and fir-clad hills with marching columns of men crossing them, and skirmishes taking place give the picture an element which is seldom to be found.

Eileen Wells is engaged to a military attache from a foreign country. War breaks out between her own nation and that of her fiance. Her father and brother go to the front while she goes along as a Red Cross nurse. A traitor makes a plan which will lead to the death of Eileen's father, but her sweetheart, hearing of it, sends warning by a carrier pigeon which she has given him. He thus saves the general's life. Later, when the war is over, he is nursed back to health by Eileen, once more being accepted as her lover.

A splendid series of battle scenes show the course of the war, while the daring exploit of Eileen's brother furnishes some effective portions.

The Victorious Army Marching into the Fortress

The Moving Picture World said:

"No doubt this five-part Great Northern war drama will be welcomed by exhibitors on the watch for pictures reflecting to some degree the tragedies in Europe. From first to last it is a military picture presenting a succession of manoeuvres culminating in battles depicted with sufficient graphicness. It probably is a fact that scenes of wounded and dead, which a few months ago might have been considered overgruesome nowadays will be taken as a matter of course, so accustomed has the public become to horrors. "PRO PATRIA" is not without scenes of

carnage that will stand comparison with others known to be real. Much the same holds true of the improvised hospitals with rows of wounded soldiers stretched on cots. They might have been photographed in France or Germany last week.

"PRO PATRIA"

The story in this production follows the orthodox lines for a war drama, with a young woman whose sweetheart is an officer in one army while her father and brother are in the opposing force.— Clear photography and appropriate locations are among the production's assets. The acting, kept in a highly emotional key throughout is good of its kind."

Photography said:

"In spirit as well as in name, the Great Northern Film Co.'s five-reel picture "Pro Patria" is convincing in its war-time significance. It is as truly a film depicting the use of military tactics and subterfuge, as the exhibitor can hope to book; and entangled with the theme of foreign warfare is one of romance which concludes satisfactorily both war theme and love theme. The characters portraying those of the story were well chosen by one who understood the importance of types; in addition to looking well in their roles, they live them well. Photographically the picture reverts to a first place among films exemplifying fine photography and strikes a high average in the question of scenes and settings.

The one-thousand dollar a week

Great Northern lead, Valdemar Psilander, plays the part of Gordon, son of General Wells and brother of Eileen, whose fiance, Lieutenant Masters, is ordered from General Wells' home because he is an attache of the hostile country. Before leaving, Masters receives from Eileen a carrier pigeon, which he is to use in case of emergency. General Wells and Gordon leave for the scene of battle and Eileen becomes a red-cross nurse. A traitor in General Wells' command, informs Lieutenant Masters' army that at two the following day the Prince will present the colors to General Wells' army. It is a splendid

opportunity for attack by the enemy, but Masters, through his love for Eileen, dispatches the pigeon to her with the information and she reaches her father and brother in time to warn them. In the ensuing battle victory eludes them only by the enemy's possession of an important fortress. Gordon asks permission to attempt to take it single-handed; General Wells grants his request, and Gordon makes the heroic and successful attempt.

Over the body-strewn battle-field Eileen and Gordon seek for the body of Lieutenant Masters. They find it and at the hospital, Eileen's care restores him to health.

The end of the war finds the General, his son, and daughter and Lieutenant Masters happily re-united."

Lieutenant Wells is being Decorated for his Skill and Bravery

GREAT NORTHERN FILM COMPANY

"Pro Patria" is fully protected by Copyright. Infringers will be vigorously prosecuted.

Pro patria.

Personerne:

Overgeneral v. Wimpfen.....Herr Carl Lauritzen.
Løjtnant Erich v. Wimpfen, hans Søn..Herr Valdemar Psilander.
Elsa, hans Datter.....Frk. Alma Hinding.
Løjtnant Alexis v. Kirkhowen, Militær-
attaché, forlovet med Elsa.....Herr Gunnar Sommerfeldt.
Løjtnant Rudolph Swaiz.....Herr Aage Hertel.

Som et Lyn fra en klar Himmel kommer Krigserklæringen, og de to Nabostater, der hidtil har staaet i et venskabeligt Forhold til hinanden, er nu fjendtlige Magter.

Overgeneral v. Wimpfens Datter, Elsa er, da Krigen udbryder, forlovet med Løjtnant Alexis von Kirkhowen, som er ansat som Militærattaché ved Nabostatens Gesandtskab. Overgeneral v. Wimpfen betyder overfor den unge Mand at siden de nu er Fjender, maa han afbryde sin Omgang med Datteren. Løjtnant Alexis rejser hjem til sit Fædreland, men inden hans Afrejse, lover de to Unge hinanden evig Troskab, og Elsa giver ham en Brevdue, for at han gennem den kan bringe hende Bud, hvis der skulde ske ham noget ondt.

Faa Dage senere er allerede Overgeneral v. Wimpfen og hans Søn, Løjtnant Erich v. Wimpfen - en ung tapper Officer, der brænder af Begærlighed efter at udmærke sig - paa Vej til Fronten. Erich K faar, før han selv venter det, sit Ønske opfyldt.

I Overværelse af Overgeneral v. Wimpfen vil der i Batteri No. 5 finde en Faneindvielse Sted. Batteri No.5 staaer under Kommando af en Løjtnant Swaiz, der er i Fjendens Sold og efter Aftale med den fjendtlige General kommando vil lade en Kanon eksplodere under Faneindvielsen. Kanonsprængningen skal være Signalet for Fjenderne til at storme.

Tilfældig faar Løjtnant Alexis Nys om denne Plan. I hans Indre udkæmpes en haard Kamp mellem hans Pligtfølelse og hans Kærlighed til Elsa. Han oprøres især over Swaiz' gemene Anslag og bestemmer sig tilsidst til at ville forhindre dette slyngelagtige Attentat mod Elsas Fader. Brevduen bringer paa faa Timer den Elskede Bud om den Fare, Overgeneral v. Wimpfen befinder sig i. Saa hurtigt

et Automobil kan køre skynder hun sig ud til Lejren, faar fat i Broderen, Erich, og paalægger ham at frelse Faderen. Han sprænger af Sted til Hest og kommer tidnok til, at Overgeneralen og hele *hans* Stab kan naa at kaste sig næsegrus mod Jorden. Eksplosionen sker, men saavel Overgeneralen som hans Officerer slipper derfra med Livet og kan organisere Forsvaret mod det Angreb, som følger, med det Resultat, at Forsvarerne hurtigt gaar over til at være de Angribende. En for en erobres de fjendtlige Skyttegrave. Den sidste forsvares af Løjtnant Alexis og hans Deling, men omsider maa ogsaa den bukke under for et voldsomt Bajonetangreb under Ledelse af Erich v. Wimpfen. Et Øjeblik staar de to fordums Venner og Svogre Ansigt til Ansigt. Meh kun et Øjeblik, thi Erich stormer videre frem, og i næste Sekund falder Alexis om. I Faldet kryster han Fanen til sit Bryst.

Erich fortæller Søsteren, der har bestemt sig til at gøre Gavn som Sygeplejerske, om sit Møde med Alexis, og sammen vandrer Broder og Søster efter Slaget ud paa Valpladsen, hvor det virkelig lykkes dem at finde Alexis, hvis Saar heldigvis ikke er farligere end at han efter at være kommen under Elsas kyndige Pleje ret hurtigt genvinder sit Helbred.

Den fjendtlige General har imidlertid med Resterne af sin Hær ^{ty} maattet trække sig tilbage til et nærliggende Fort, der danner det sidste Støttepunkt for hans Defensiv. Dette Fort gælder det om at erobre. Erich melder sig som frivillig. Han har en Plan, og han beder blot om Lov til at maatte handle paa egen Haand. Han faar Tilladelsen, og under Udfoldelsen af Mod og behændig Kløgt skaffer han sig ^{ty} til Fortets Indre. Med sand Dødsforagt sætter han Ild til Krudtmagasinet, der springer i Luften og begraver ham under Ruinerne. Men Formaalet med hans Ekspedition er naaet. Uden Sværds slag kan hans Landsmænd rykke ind i Fortet, hvis *K*ommandant maa overgive sig med hele sin Styrke.

Ved et Under er Erich undgaaet Døden, og saaledes kan, da
Fredens Dage atter oprinder, Overgeneral v. Wimpfen samles med si-
ne to Børn og Alexis, hvem han nu byder Velkommen som sin Sviger-
søn.

oooooooooooo

Der Retter des Vaterlandes.

Personen:

Generaloberst von Schebekoff.....Herr Carl Lauritzen.
Leutnant Danilo, sein Sohn.....Herr VALDEMAR PSILANDER.
Xenia, seine Tochter.....Frl. Alma Hinding.
Leutnant Mario von Florescu.....Herr Gunnar Sommerfeld.
Hauptmann Dimitriew.....Herr Aage Hertel.

Mario von Florescu, Attaché bei der Gesandtschaft einer fremden Macht, ist der Verlobte Xenias, der Tochter des Generalobersten von Schebekoff. Das Glück des jungen Paares ist ein ungetrübtes, als sich plötzlich um einer geringen Ursache willen, der politische Horizont verfinstert, und die Beziehung der Macht, die Florescu vertritt, zu Xenias Vaterland ihre bisherige freundschaftliche Note verlieren und gespannte, ja feindselige werden. An dem Tage, da der Gesandte, Marios Vorgesetzter, seine Pässe fordert, erwarten Xenia in ängstlicher Erregung den Verlobten. Sein Gesicht kündigt nichts Gutes, und ehe sie ihn fragen, ausforschen kann, betreten Vater und Bruder das Zimmer. Danilo hat für den Schwager einen vielsagenden stummen Händedruck, der Generaloberst indessen vermag in dem ihm bisher sympathischen jungen Manne nur noch den Feind zu sehen. Er ersucht ihn, sein Haus zu verlassen und schliesst die Tochter, die dem Geliebten nacheilen will, gebieterisch in die Arme. Da begreift Xenia den Ernst der Stunde und erkennt, dass der Krieg, der nun über das Land hinbrausen wird, kein Herz unberührt, keine Hoffnung ungeknickt lassen wird. Vater und Bruder treten ans Fenster, um die jubelnde Volksmenge zu begrüßen. Xenia hört und sieht nichts als ihr grosses Leid.

Am Tage darauf nimmt sie von ihrem Verlobten heimlich Abschied und übergibt ihm einen treuen Boten und stMitler in höchster Not, eine zahme Briefftaube. Dann überstürzen sich die Ereignisse, die Väter und Brüder ziehen ins Feld hinaus; ernst und entschlossen sammeln sich die Frauen zum schweren Liebeswerke..In dem Palast Schebekoffs, der in ein Lazarett umgewandelt wurde, waltet Xenia als unermüdliche, liebevolle Pflegerin.

Draussen im Felde vollzieht sich unterdessen der Aufmarsch der Heere. Schebekoff empfängt im Hauptquartier die Nachricht, dass der Landesfürst persönlich die Fahnenweihe der schweren Mörserbatterie eines Fuss-Artillerie-Regimentes vornehmen wolle. Die Offiziere, darunter Leutnant Danilo, werden von dem ehrenvollen Besuch in Kenntnis gesetzt. Der Führer der Batterie, deren Fahne die höchste Weihe empfangen soll, ist Hauptmann Dimitriew, ein finsterner wortkarger Mann, unbeliebt bei seinen Kameraden und gefürchtet von seinen Leuten. Dieser Offizier steht seit langem im Solde des Feindes. Entschlossen, seiner Partei und damit auch seinen eigenen ehrgeizigen Plänen zum Siege zu verhelfen, wagt er das Aeusserste an verwegener Niedertracht. Er verständigt den Gegner von der Anwesenheit des Generalstabs und bestimmt ihn in dieser Zeit einen Angriff auf die Positionen der Batterie zu unternehmen. Er selbst verpflichtet sich, einen der grossen neuen Mörser zur Explosion zu bringen, um damit nicht nur das entscheidende Zeichen zu geben, sondern zugleich auch die Armee ihres befähigsten Führers zu berauben. Als der Brief des Verräters im feindlichen Hauptquartier eintrifft, wird auch Mario Florescu, der als Adjutant dem General zugeteilt ist, von dem Inhalt unterrichtet. Die ganze schmachvolle Art des Attentats, dem ein Mann von hohen seltenen Gaben und vornehmer Gesinnung zum Opfer fallen soll, empört ihn aufs tiefste. Und der Bedrohte ist nicht nur der Vater der Geliebten, er war auch bis zum Ausbruch des Krieges sein aufrichtiger Freund. Mario kehrt mit schwerem Herzen in sein Quartier zurück. Da fällt sein Blick auf das Täubchen, das ihn begleitet hat. Nun da er die Möglichkeit ^{einer Rettung} vor sich sieht, ringt er sich zu dem Entschluss durch, Schebekoff durch Xenia zu warnen. Er schreibt ein paar aufklärende Zeilen und vertraut sie dem Vogel an, der in zielbewusstem Flug gegen Süden schwebt und sein altes Bauer neben Xenias Fenster wiederfindet. Dort entdeckt das junge Mädchen die Taube. Aber nicht der Geliebte, der eigene Vater ist in Gefahr, und die Not der Stunde fordert rasches Handeln.

In ihrem Automobil rast sie mitten durch die feindlichen Postenkett-
ten und die schwirrenden Kugeln zur Front. Nach einer langen, be-
schwerlichen Fahrt erreicht sie den Bruder. Danilo versucht, sich
zunächst mit dem Vater telefonisch in Verbindung zu setzen, aber die
Leitung ist offenbar zerstört worden. Da springt er aufs Pferd und
jagt über Abhänge, Flussläufe und Schneewehen zu den Stellungen der
fünften Batterie. Er kommt zur rechten Zeit, um den Vater und den
Fürsten, die nach Beendigung der Fahnenweihe die grossen Mörser in-
spizieren, zu Boden reissen. Im nächsten Augenblick erhebt die Er-
de unter einer gewaltigen Detonation. Wolken von Sand, Geröll und
Eisenteilen werden in die Höhe geworfen und fallen prasselnd nieder.
Aber keinem Menschen hat diese Verrätertat das Leben gekostet, nur
die schwere Kanone ist völlig vernichtet und muss aus dem Kampf, der
sich nunmehr entspinnt, ausscheiden. An verschiedenen Stellen ver-
sucht der Feind einen Angriff. Aber Schebekoff ist gewarnt und be-
wahrt auch nach dem Attentat seine Fassung. Ruhig erteilt er auf
dem Hügel, von welchem herab er mit seinem Generalstab dem Verlauf
der Schlacht folgt, die Befehle an die hin und her eilenden Ordon-
nanzen. Nach dem missglückten Sturm der Feinde setzt unmittelbar
ein Gegenangriff Schebekoffs ein. Ein Schützengraben nach dem an-
dern geht dem Gegner verloren, nur ^{welche} die Kompanie von Florescu kom-
mandiert wird, hält sich in zäher Tapferkeit in ihren Stellung. Nach-
dem die Artillerie mit einem unaufhörlichen heftigen Schrapnellregen
einen Angriff vorbereitet hat, läuft die Infanterie gegen diesen
letzten Schützengraben Sturm, an ihrer Spitze die wackeren Pioniere
die mit Drahtscheren ausgerüstet, alle Hindernisse aus dem Wege
räumen, obschon gerade in ihre Reihen der Tod klaffende Lücken reisst.
Wie eine vernichtende Woge branden die Angreifer gegen die niedrigen
Erdwälle. Nun ringt Mann gegen Mann mit Fäusten, Bajonetten und Ge-
wehrkolben. Mario schwingt die Fahne hoch über seinem Haupt, ein
Offizier wirft sich mit gezücktem Degen auf ihn, um sofort zurück-

zuprallen und die Waffe zu senken. Es ist Danilo. Noch zögert er, die Blicke fragend auf das edle Gesicht seines Freundes gerichtet. Einer Soldaten jedoch missversteht seine Haltung und durchbohrt Mario mit dem Bajonett. Florescu fällt den Fahnenstaffel mit beiden Händen fest umklammernd. Ueber ihn hinweg braust die Schlacht.

Es ist Abend geworden. In den offenen Scheunen, die in Feldlazarette umgewandelt wurden, stöhnen Verwundete, röcheln Sterbende. Draussen deckt die Dämmerung mitleidig ihre Schleier über ein erschütterndes Bild. Xenia folgt ihrem Bruder mit wankenden Knien über das Totenfeld. Sanitäter verrichten ernst und stumm ihre traurige Pflicht, klagende Bitten streifen ihr Ohr. Aber sie hat nur Sinn und Gedanken für den einen, der die Fahne in der Hand den schönsten Soldatentod starb. Nach langem mühseligen Suchen *findet* sie ihn. Das seidene Fahnentuch verhüllt zunächst sein Gesicht. Sie schreit leise auf, als sie es zurückschlägt. Der dort liegt, ist nicht tot...Er lebt, er atmet. Von nun ab hat ihr Leben eine heilige wundersame Aufgabe. Sie begleitet den Verwundeten in die Heimat.

Der fliehende Feind hat sich inzwischen in eine Festung zurückgezogen, die den letzten Stützpunkt seiner Defensive bildet. Ihre Eroberung würde die Entscheidung in diesem Kriege wesentlich beschleunigen. Ein Sturmangriff jedoch muss ungeheuer Opfer kosten. Da meldet Danilo sich zum Patrouillengang, wie er bescheiden sein Vorhaben nennt. Er plant nichts Geringeres als die Sprengung der Pulverkammer im Bereich der feindlichen Festung. Unbemerkt gelangt er bis zur Kehle. Dann entdecken ihn zwar die Posten, aber nach wenigen wirkungslosen Schüssen werden sie von einer feindlichen Granate getötet. Ausser ihnen aber hat niemand den Verwegenen beobachtet. Danilo befindet sich bereits in einem der Festungshöhe, als er sich plötzlich Dimitriew gegenüber sieht. Dieser, der in der allgemeinen Verwirrung entkam, hat den erhofften Lohn nicht ge-

funden, nun reicht er selbst seinen Säbel dem jungen Kameraden mit der flehentlichen Bitte, seine Schmach zu beenden. Danilo zerbricht den Degen und wirft ihn vor die Füße des Verräters. Dann schreitet er, ohne sich noch einmal umzusehen, zur Ausführung seines Vorhabens. Die Sprengung gelingt--die wehrlose Festung muss sich ergeben. Danilo vermag, sich aus den Trümmern der verschütteten Kasematten zu graben, und blutend, zerrissen, unkenntlich, aber leuchtenden Auges tritt er vor seinen Vater hin, der den tapferen Sohn in innigem Stolz an seine Brust zieht. Der Fürst, dem der junge Offizier vorgestellt wird, löst den eigenen Ordensstern von seinem Uniformrock und schmückt damit den jungen Helden.

Der Frieden ist geschlossen worden. Die sieggekrönten Truppen kehren in die Hauptstadt zurück. Die Jubelrufe der Menge dringen auch in das Zimmer, in dem Mario bleich und müde im Sessel ruht, an seiner Seite die liebliche Xenia. Aber auch für ihn heute nicht ein Tag nutzlosen und wehmütigen Grübelns angesprochen. Der Landesfürst, der an Seite Schebekoffs und seines Sohnes, das Krankenzimmer betritt, drückt ihm in ernster gütiger Dankbarkeit die Hand, und auch der Generaloberst sieht nicht mehr den Feind in ihm, sondern den edlen wertvollen Menschen, den grossmütigen Lebensretter, den künftigen Gatten seiner Tochter. Und vielleicht liegt es in seiner Hand die zerrissenen Fäden zwischen seinem Volk und der Nation seiner Braut von neuem zu knüpfen, so fest zu knüpfen, dass sie zum Wohle beider sich nie mehr lösen.

oooooooooooooooooooo

Pour la patrie.

Par hasard le lieutenant Alexis évente ce plan. Un dur combat se livre en lui entre le sentiment de son devoir et son amour pour Sonia. Il est indigné de la machination infâme de Mirza, et se décide enfin à empêcher cet attentat de coquin dirigé contre le père de Sonia. En quelques heures, le pigeon porte à la jeune fille la nouvelle du danger que court son père le général de Liévitz. Elle saute dans une automobile et se précipite au camp, trouve son frère Ladislas qu'elle met au courant de l'affaire. Celui-ci saute à cheval, et arrive juste à temps pour que le général et son état-major puisse se jeter à terre, éviter les suites de l'explosion, et organiser la défense qui se change en attaque. Ils conquièrent, l'une après l'autre, les tranchées ennemies. La dernière est défendue par le lieutenant Alexis et sa section, mais ceux-ci doivent enfin s'incliner sous un violent assaut à la baïonnette dirigé par le lieutenant Ladislas de Liévitz. Un moment les deux anciens amis et beaux-frères, se trouvent face à face, mais rien qu'un instant, car Ladislas s'élançe en avant, et bientôt après Alexis tombe. En tombant il serre le drapeau sur sa poitrine.

Ladislas raconte à sa soeur, qui s'est faite infirmière, sa rencontre avec Alexis; et après le combat ils parcourent tous deux le champ de bataille, et trouvent Alexis qui, sous les soins dévoués de Sonia, recouvre bientôt la santé, ses blessures ayant été relativement légères.

Cependant le général ennemi, avec le reste de son armée, a dû se retirer dans un fort des environs qui forme le dernier point d'appui pour sa défensive. Il s'agit de prendre ce fort. Ladislas, qui est désigné pour ce fait d'armes, a un plan, et il demande simplement la permission d'agir de lui-même. Il obtient cette permission, et par son courage et sa hardiesse, il réussit à péné-

Pour la patrie.

trer dans le fort. Avec un vrai mépris de la mort il met le feu au magasin de poudres, qui saute et l'ensevelit sous ses décombres. Mais il a atteint son but. Ses compatriotes prennent le fort dont le commandant est obligé de se rendre avec toutes ses troupes. Par un miracle Ladislas a échappé à la mort, et le jour où la paix est conclue, le généralissime de Liévitz peut encore se retrouver avec ses deux enfants et Alexis qu'il accepte maintenant comme gendre.

v/e NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE

BERLIN LONDRES NEW YORK PARIS

VIENNE BUDAPEST MOSCOW

BARCELONE SOFIA

